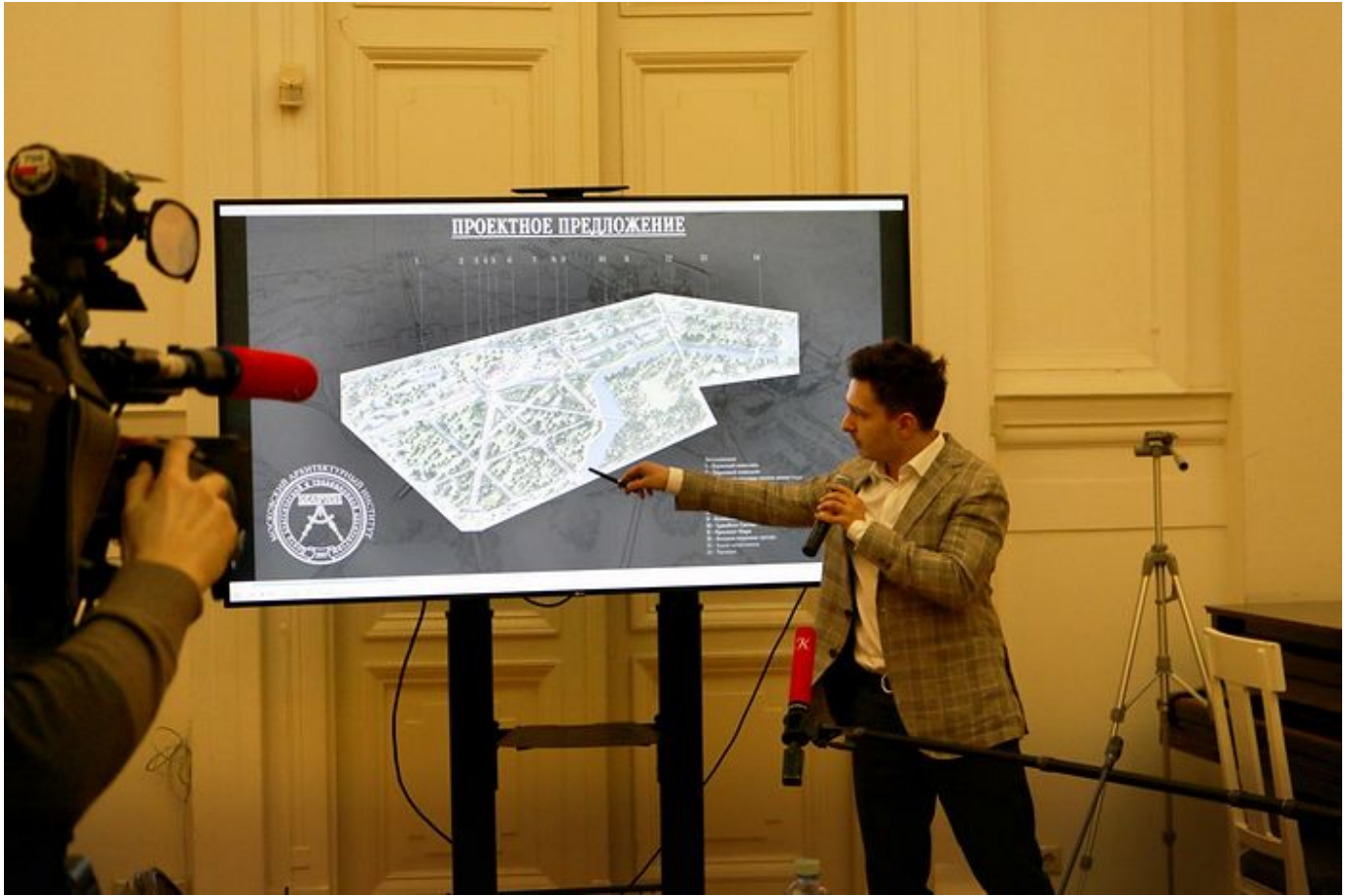

Στα βήματα του Αγίου Σεραφείμ του Σαρώφ

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Μόσχας](#)

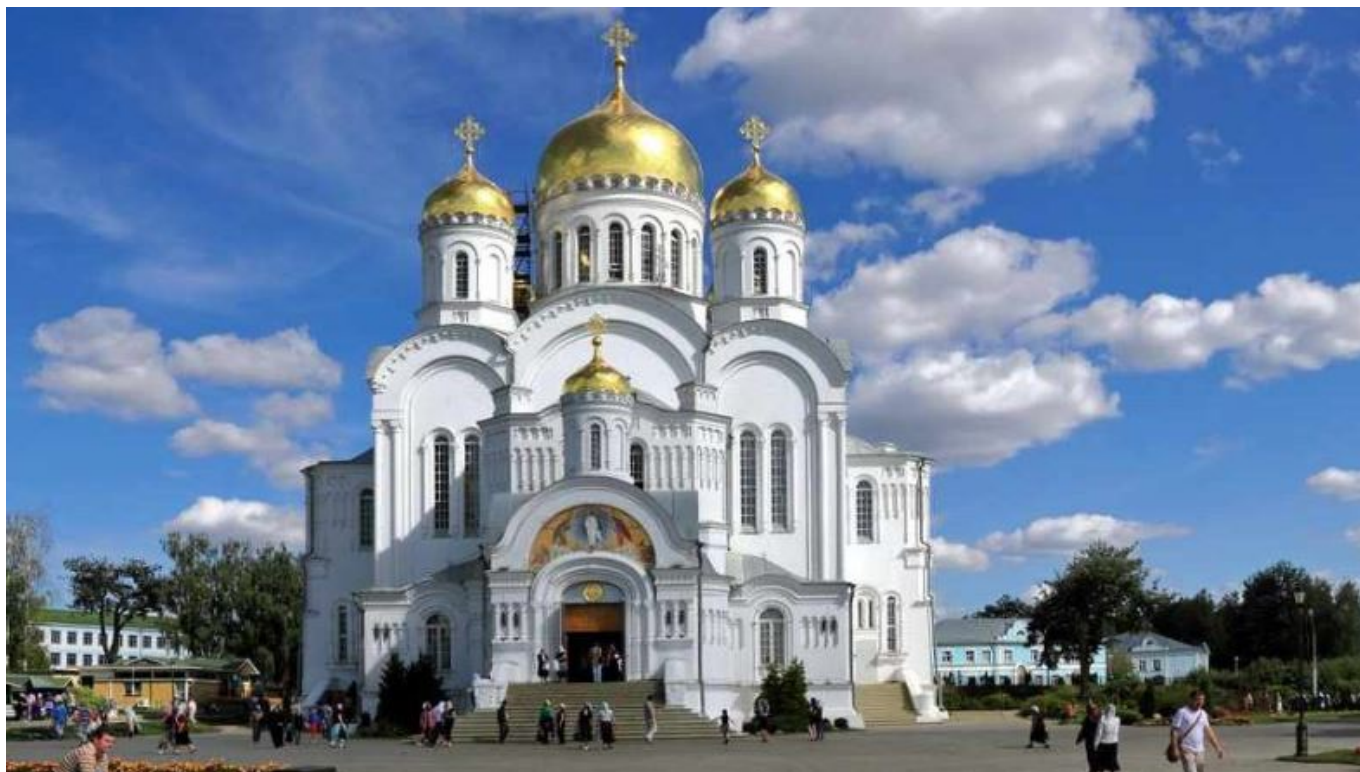
Ενα σημαντικό έργο το οποίο συνενώνει τους τόπους που σχετίζονται με τον Άγιο Σεραφείμ του Σαρώφ, παρουσίασε η Ρωσική Ακαδημία Τεχνών.

Σύμφωνα με το [tnkultura.ru](#) το προσκυνηματικό αυτό έργο αναπτύχθηκε από αποφοίτους του Ινστιτούτου Αρχιτεκτονικής της Μόσχας και προβλέπει βελτιωτικές εργασίες στην Μονή του Σαρώφ αλλά και στην Ιερά Μονή της Αγίας Τριάδος στο Ντιβέγεβο της Ρωσίας.

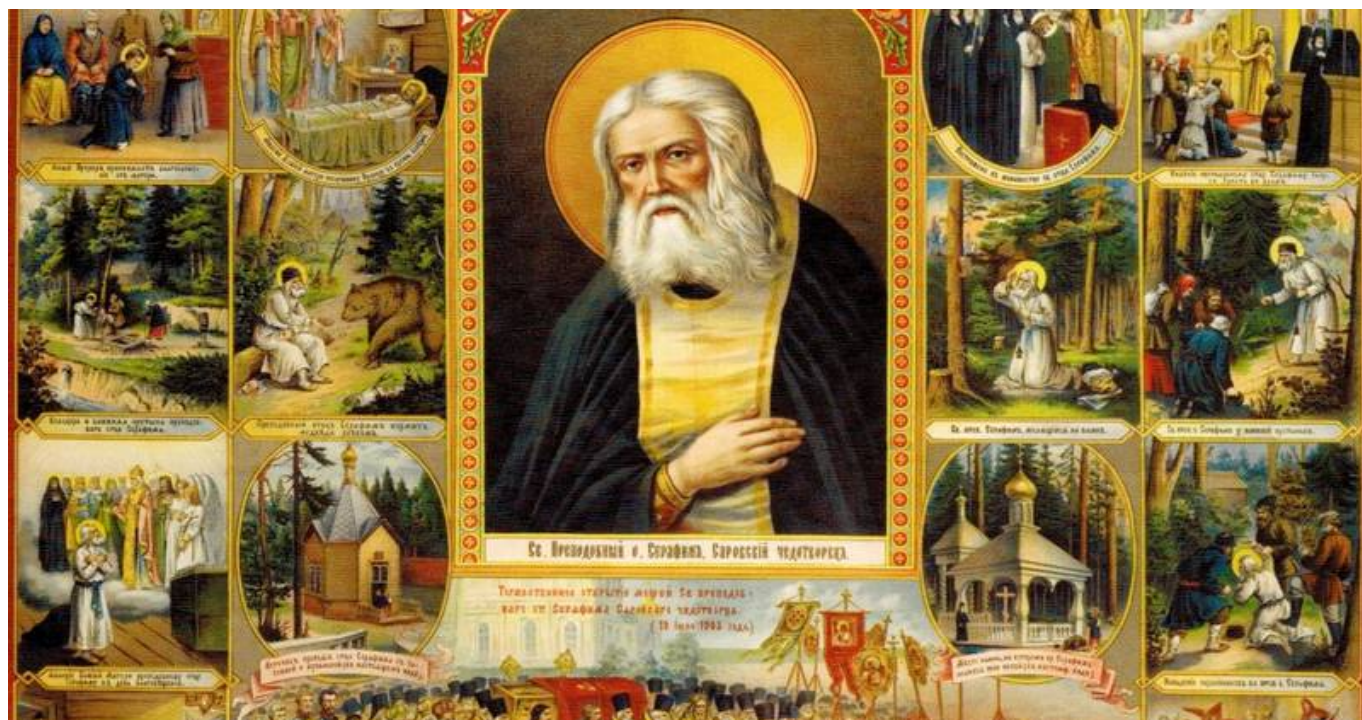
Επίσης, στις περιοχές αυτές πολλές εκκλησίες θα αποκατασταθούν ώστε να δημιουργηθεί ένας προσκυνηματικός προορισμός στα βήματα του Αγίου.

Ο Όσιος Σεραφείμ γεννήθηκε στο Κουρσκ της Ρωσίας στις 19 Ιουλίου 1759 μ.Χ. και ονομάστηκε Πρόχορος. Οι γονείς του, Ισίδωρος και Αγάθη Μοσνίν, ήταν ευκατάστατοι έμποροι. Ο πατέρας του είχε εργοστάσια πλινθοποιίας και παράλληλα αναλάμβανε την ανέγερση πέτρινων οικοδομημάτων, ναών και σπιτιών. Κάποτε άρχισε να χτίζει στο Κουρσκ ένα ναό προς τιμήν του Οσίου Σεργίου του Ραντονέζ, του Θαυματουργού, αλλά ξαφνικά το 1762 μ.Χ., πεθαίνει, αφήνοντας στην σύζυγό του τη μέριμνα για την ολοκλήρωση του ναού. Ο Πρόχορος κληρονόμησε τις αρετές των γονέων του και ιδίως την ευσέβειά τους.

Σε ηλικία δέκα ετών άρχισε να μαθαίνει με ζήλο τα ιερά γράμματα, αλλά αρρώστησε ξαφνικά βαριά χωρίς ελπίδα αναρρώσεως. Στην κρισιμότερη καμπή της ασθένειας είδε στον ύπνο του την Παναγία, η οποία υποσχέθηκε ότι θα τον επισκεφθεί και θα τον θεραπεύσει. Πράγματι, έτυχε μια μέρα να γίνεται λιτανεία και να περνά έξω από την οικία του μικρού άρρωστου παιδιού, η θαυματουργή εικόνα της Θεοτόκου. Τη στιγμή εκείνη έπιασε δυνατή βροχή. Η λιτανεία σταμάτησε και η εικόνα μεταφέρθηκε στην αυλή της οικίας του Προχόρου, μέχρι να περάσει η μπόρα. Τότε η μητέρα του Αγάθη, κατέβασε το άρρωστο παιδί της και το πέρασε κάτω από την εικόνα. Από την ημέρα εκείνη η υγεία του βελτιώθηκε μέχρι που αποκαταστάθηκε τελείως.

Νέος εγκαταλείπει το πατρικό του σπίτι, στην πόλη Κουρσκ, και έρχεται να μονάσει στη μονή του Σάρωφ. Η δοκιμασία του προκειμένου να γίνει Μοναχός διαρκεί οκτώ χρόνια. Στις 13 Αυγούστου του 1786 μ.Χ. κείρεται Μοναχός με το όνομα Σεραφείμ. Σε δύο μήνες χειροτονείται Διάκονος.

Περιφρουρούμενος με το ταπεινό φρόνημα ο Διάκονος Σεραφεΐμ, ανέρχεται στην Πνευματική ζωή «ἐκ δυνάμεως εἰς δύναμιν». Ως Διάκονος παραμένει ὅλη την ημέρα στο Μοναστήρι, διακονεῖ στις Ακολουθίες, τηρεῖ με ακρίβεια τους μοναστηριακούς κανονισμούς και εκτελεῖ τα διακονήματά του. Το βράδυ ὅμως απομακρύνεται στο δάσος, στο ερημικό του κελί, ὅπου διέρχεται τις νυκτερινές ὥρες με προσευχή, και πολύ πρωί επιστρέφει πάλι στο μοναστήρι.

Στις 2 Σεπτεμβρίου 1793 μ.Χ. χειροτονεῖται Ἱερεύς και αποδύεται με μεγαλύτερο ζήλο και αγάπη στον Πνευματικό αγώνα. Τώρα πλέον δεν τον ικανοποιεῖ ο βαρὺς για τους ἄλλους μόχθος της κοινοβιακής ζωής, δηλαδή η κοινή προσευχή, η νηστεία, η υπακοή, η ακτημοσύνη. Μέσα του φουντώνει η δίψα για πιο υψηλές Πνευματικές ασκήσεις. Εγκαταλείπει λοιπόν, με την ευλογία του Ἡγουμένου, τη Μονή και αποσύρεται μέσα στο πυκνό δάσος του Σάρωφ. Περνᾷ ἐκεῖ δεκαπέντε χρόνια σε τέλεια απομόνωση, με αυστηρή νηστεία, αδιάλειπτη προσευχή, μελέτη του Θείου Λόγου και σωματικούς κόπους. Για χίλιες ἡμέρες και χίλιες νύκτες μιμείται του παλιούς στυλίτες της Εκκλησίας. Ανεβασμένος σε μία πέτρα και με τα χέρια υψωμένα στον ουρανό, προσεύχεται: «Ὁ Θεὸς ἰλάσθητι μοὶ τῷ ἁμαρτωλῷ».

Τελειώνοντας την αναχωρητική ζωή επανέρχεται στη Μονή του Σάρωφ και κλείνεται σαν σε μνήμα στην απομόνωση για ἄλλα δεκαπέντε χρόνια. Για τα πρώτα πέντε βάζει τον εαυτό του στον κανόνα της σιωπής. Με την αδιάλειπτη προσευχή φωτίζει ολόκληρος ἀπὸ την Θεία Χάρη και αξιώνεται να ζήσει Πνευματικές αναβάσεις και αν δει θεϊκά ὁράματα. Μετά τον εγκλεισμό, ὥριμος πλέον στην Πνευματική ζωή και γέροντας στην ηλικία, αφιερώνεται στη διακονία του πλησίον,

του ελάχιστου αδελφού. Με την αυστηρή ασκητική ζωή του και την φωτεινή μορφή του είχε προσελκύσει γύρω του πλήθος Χριστιανών, που τον αγαπούσαν και πίστευαν ακράδαντα στην θαυματουργική δύναμη των αγίων του προσευχών. Πλούσιοι και φτωχοί, διάσημοι και άσημοι συνέρρεαν καθημερινά στο κελί του, για να λάβουν την ευλογία του και την Πνευματική καθοδήγηση για τη ζωή τους. Τους δεχόταν όλους με αγάπη και όταν έβλεπε τα πρόσωπά τους αναφωνούσε: «Χαρά μου!».

Εξομολογούσε πολλούς, θεράπευε ασθενείς, ενώ σε άλλους έδινε να ασπασθούν τον σταυρό που είχε κρεμασμένο στο στήθος του ή την εικόνα που είχε στο τραπέζι του κελιού του. Σε πολλούς πρόσφερε ως ευλογία αντίδωρο, αγίασμα ή παξιμάδια, άλλους τους σταύρωνε στο μέτωπο με λάδι από το καντήλι, ενώ μερικούς τους αγκάλιαζε και τους ασπαζόταν λέγοντας: «Χριστὸς Ἀνέστη!».

Την 1η Ιανουαρίου 1833 μ.Χ., ημέρα Κυριακή, ο Όσιος ήλθε για τελευταία φορά στο Ναό του νοσοκομείου των Αγίων Ζωσιμά και Σαββατίου. Άναψε κερί σε όλες τις εικόνες και τις ασπάσθηκε. Μετάλαβε των Αχράντων Μυστηρίων και μετά το τέλος της Θείας Λειτουργίας ζήτησε συγχώρεση από όλους τους αδελφούς, τους ευλόγησε, τους ασπάσθηκε και παρηγορητικά τους είπε: «Σώζεσθε, μὴν ἀκηδιᾶτε,

ἀγρυπνεῖτε καὶ προσεύχεσθε. Στέφανοι μᾶς ἐτοιμάζονται». Ο Μοναχὸς Παῦλος πρόσεξε ὅτι ὁ Ὁσιος ἐκείνη τὴν ἡμέρα πήγε τρεῖς φορές στὸν τόπο που εἶχε υποδείξει γιὰ τὸν ἐνταφιασμὸ του. Καθόταν ἐκεῖ καὶ κοίταζε ἀρκετὴ ὥρα στὴ γῆ. Τὸ βράδυ τὸν ἀκούσε νὰ ψάλλει στὸ κελί του Πασχαλινούς ὕμνους: «Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι....», «Φωτίζου, φωτίζου ἡ νέα Ἱερουσαλήμ....», «ὦ, Πάσχα τὸ μέγα καὶ ἱερώτατον, Χριστέ....».

Ὁ Ὁσιος κοιμήθηκε με εἰρήνη στὶς 2 Ἰανουαρίου 1833 μ.Χ. Οἱ μοναχοὶ τὸν εἶδαν με τὸ λευκὸ ζωστικὸ, γονατιστὸ σὲ στάση προσευχῆς μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, ἀσκεπὴ, με τὸ χάλκινο σταυρὸ στὸ λαιμὸ καὶ με τὰ χέρια στὸ στήθος σὲ σχῆμα σταυροῦ. Νόμιζαν ὅτι τὸν εἶχε πάρει ὁ ὕπνος.

Τὰ ιερὰ λείψανά του ἐξαφανίστηκαν κατὰ τὴν περίοδο τῆς Οκτωβριανῆς ἐπαναστάσεως καὶ ξαναβρέθηκαν τὸ 1990 μ.Χ., στὴν Ἀγία Πετρούπολη. Τὸ 1991 μ.Χ. ἐπέστρεψαν στὴν μονὴ Ντιβέγιεβο.